

Vettar

Juni– juli 2018

MANADSBILD

Vi lämnar fantasifiguren vätte/vättar (underjordiskt naturväsen) och närmar oss i stället de relativt små figurer gjorda i trä som använts under långa tider och fortfarande används av i första hand fiskare. De kallas vettar. Vettarna tillverkades i trä med bra flytförmåga och de användes för att visa platsen i sjön där fiskebragderna fanns. Vettarna kunde skönjas vid vilken tid som helst på dygnet förutom i dimma då de kunde vara försedda med t.ex. en koskälla som talade sitt tydliga språk i sjögången och visade var bragderna fanns.

Något anspråk på utseendet har inte framställts i våra trakter utan varje händig person även med ”tummen mitt i handen” kunde framställa åtminstone för eget bruk en eller flere vettar efter behov.

Något avvikande från mindre vettar var de som skulle markera platsen för laxnät emedan deras placering i förhållande till typ mindre nät och bragder divergerade.

Kvarkens båtmuseum har under årens lopp mottagit och uppbevarar varierande typer av vettar som kan beskådas i anseelig mängd upphängda i innertakets reling i en av byggnaderna i Åminne. En del av samlingen har någon typ av markering i form av bokstäver, siffror eller ett bomärke dvs. ett tydligt kännemärke för dess ägare.

Vettar kan också förekomma i en annan form som liknar en sjöfågel och i detta fall användes dessa vettar av jägare i jaktområden för att locka till sig sjöfåglar.

Bror Antus

Vette med klocka (t.v.) och vettar för laxnät (t.h) samt nedan olika typer av vettar i Kvarkens båtmuseum, flera är här felvända med tanke på hur de ska ligga flytande på vattenytan. Bilder: Bror Antus (längst ner) och Göran Strömfors (även layout).

Maj 2018
MÅNADSBILD

Flottnig på gång. I bakgrunden ses skorstenen av Aminne ångsåg.

Angöring av grimmor

Vi befinner oss i Malax å och i dess utlopp i Åminne. Landskapet har förändrats och är under kontinuerlig omstrukturering av landhöjningen men också på grund av grävskepornas rensningsoperationer under senare tid.

Ett hjälpmedel för att underlätta ”kommunikationen” mellan land och hav är den i dag bortglömda stillatigande öglan som i tiderna fastsattes i en bastant sten i ån. Under flottningseran som tog slut på 1950-talet, fästes t.ex. ledbommar längs besvärliga passager för flottnig av virke nedströms. Öglorna användes även till att tjudra grimmor under tiden de fylldes med props eller urlastade sågstockar som skulle vinschas upp till sågen. Vart vill vi komma, jo t.ex. hur många fästöglor kan vi i dag (2018) återfinna i åmynningen i Malax å.

Den uppdämda åmynningen följer säkert fortfarande en hel del ”ögleskatter” som vi entusiaster försöker att finna och dokumentera för när det är dags för en ny upprensning av ån.

Bror Antus

Träd och buskar röjdes vintern 2017 runt åfårorna fram till åmynningen.

April 2018
MÅNADSBILD

Från skogen till Vasa bilmuseum via Kvarkens båtmuseum

Motorn – en Volvo bilmotor i detta fall – såg dagens ljus år 1939 i Skövde i Sverige och placerades i en personbil. Bilen, inte alltför gammal, hamnade i Finland och närmare sagt i Petalax 1945–50. Den begagnade bilen ankom Malax, Åminne, ca 1950. Ramen togs tillvara för att bli en hyfsad släpkärra i jordbruket.

Nu hamnade resterna att ligga i skogen nästan under bar himmel om vi inte räknar med torpedplåten som en täckelse. Bilderna ovan visar motorns status när den plockades fram ur sitt gömställe år 2010. Volvo typ EC nr 111694, 6 cyl, 86 Hk.

Efter många om och men kom den på fötter ur glömskan, inte helt frisk men ”still going strong”.

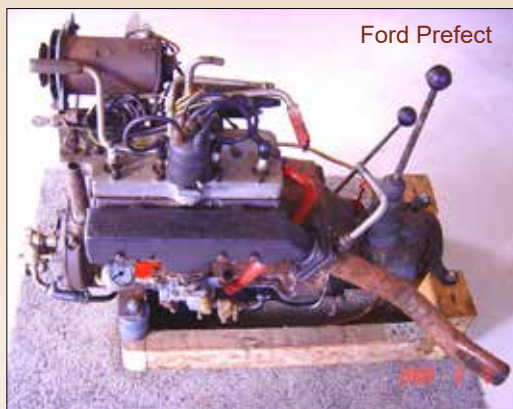
Inom räckhåll fanns Kvarkens båtmuseum, tänkt som en utställningsplats, men så blev det inte, utan med Kvarkens båtmuseum som ägare fann motorn sin plats som en deposition till Vasa bilmuseum år 2013. Bilmotorn är inte den enda på Vasa bilmuseum som deponerats från Kvarkens båtmuseum i Malax.

Från båtmuseet finns dessutom inom- och utombordsmotorer deponerade på samma ställe. Även en inbiten ”museimänniska” kan inte hålla reda på vad som händer i omgivningen, eftersom det alltid händer någonting. ”I förtvivlan” väntar Saab Scania-motorn på att det skall hända någonting.

Bror Antus

Volvo – ”still going strong”

Ford Prefect

Motorer deponerade i Vasa bilmuseum

KBM-2674 Moskvitch bil-/båtmotor dep 2012
KBM-2302 Tammi inomb motor (37)
KBM-2748 Ford Prefect bil-/båtmotor dep 2012
KBM 2303 Norma inomb motor (28)
KBM-2808 Volvo bilmotor dep 2013
KBM 2304 Home-made motor
KBM 2305 Martin utomb motor

Moskvitch

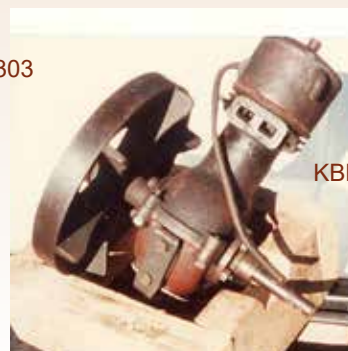

KBM 2305
Georg
Martin

KBM 2302

KBM 2303

KBM 2304

Med en modern snöskoter hämtas här Sulo Hietalas "Home made"-snöskoter den 13 februari 2011. Skotern, byggd ca 1971, hade skyddats under den stora granen ett tiotal år. Den hemgjorda snöskotern finns nu utställd på en terrass (se lilla bilden) vid Kvarkens båtmuseum.

Snöskotern

Snöskotern såg dagens ljus redan på 1920-talet och har under årens lopp blivit allt bättre. Den har på senare tider sålts i stora mängder världen över av många fabrikanter på olika håll. Även i våra nejder har en småskalig tillverkning förekommit, t.ex. av märkena Terhi och Lynx. Det finns en expanderande samling hemmagjorda och fabriksstillverkade snöskotrar vid Kvarkens båtmuseum i Malax.

Båtmuseet har bl.a. följande snöskotrar i dagens läge:

KBM-2622	Ockelbo Sno-Tric	1968	Herrgård
KBM-2510	Lynx-Velsa 200	1973	Möuts
KBM-2744	Ockelbo 6000	1955–1960	Rautakoski
KBM-2812	Crescent SCB 696		Söderholm
KBM-3593	Terhi		Andtsjö
KBM- ----	Vinha		Hagstrand
KBM-2669	"Home made"	ca 1971	Hietala

Snöskotern har snabbt blivit ett oundgängligt redskap för skogsfolk och fiskare m.fl. För transporter används den som motorsläde.

Man får inte färdas på allmän väg med snöskoter då maskinerna inte i standardutförande uppfyller lagens och myndigheternas bestämmelser, inte heller får man ta allemansrätten "i egna händer". Det är lätt att inse vilken betydelse en snöskoter har då den i lämplig terräng kan framföras med en hastighet av mer än 30 km i timmen.

Underhållskostnaderna är relativt stora då gummimattorna som den drivs med är dyra i inköp och förslits relativt snabbt.

Snöskotern är utan tvekan ett mycket fint och användbart motorfordon bara man använder det på rätt sätt och på rätt plats. Tyvärr är så inte alltid fallet även om det finns markerade skoterleder.

Bror Antus

Snöskotrar i Kvarkens båtmuseum, Malax

Fiska gädda

Den femte februari ska ni fiska gädda – i det fall att det finns gäddor att tillgå och isar som bär oss fiskare. Då är den nämligen på hugget – och det ska vi tacka månen för. Gäddan hugger i *ny* och *nedan* enligt bondepraktikan som vi borde studera mera ingående eftersom människor nära naturen satt denna i pränt för oss efterlevande. Prov visar att gäddan är som mest huggvillig ca tre dagar före fullmåne och fortsätter några dagar framåt. Frågar vi oss när sämsta huggen inträffar så sägs det vara omkring månadsskiftet. Bondepraktikan återspeglar omedvetet en uppfattning som väl ännu inte är övergiven på landsbygden.

Månen som orsakar tidvattnet besvärar inte våra trakter men oavsett så påverkas det biologiska livet. Det finns fiskar som bara leker vid fullmåne och en del andra

fiskar som bara vandrar i *nedan*. Tidvatten förekommer även om vi inte ser det – till och med i minsta vattendrag – och tro det eller ej men fisken känner det.

Olaus Petri (1493–1552) skriver: *Jorden är icke så dräktig som hon tillförne varit haver. Och det, som på henne växer är icke så kraftigt och hälsosamt som fordomdags var. Fisken förminskas i vattnet, fågeln i vädret, djuren i skogen. Ända sedan syndafallet har en sådan försämring kunnat iakttagas "hela världen utöver".*

Även i museisammanhang kan man få se en hungrig gädda gapande efter mycket, och tro det eller ej men det finns verkligen stora gäddor inpå knutarna, levande eller döda.

Bror Antus

Februari 2018 MÅNADSBILD

Gott Nytt År!

Januari 2018
MÅNADSBILD

Lille Per och vintern

Gemene man väntar sig snö och is i januari/februari månad som det var fordomdags. Tyvärr håller vi på att få en förändrad bild när det gäller klimatet i vårt område. Isbergen smälter liksom jöklarna och rinner ut i havet – en framförhållning som nu levande och inte kommande släkter borde kunna bemästra. Vi kan ju bara jämföra med vad som hänt de senaste 50 åren i naturen. Isbjörnar ser i dagsläget en dyster framtid att överhuvud klara sig i Antarktis.

Bortsett från detta scenario hoppas vi att isarna lägger sig och att vi får plocka fram skridskorna för ett race, eller en isbör för att pröva fiskelyckan där vi bor.

Skidorna som vi lyfte fram vid trappan fordrar lite valla före avfärden men då måste vi förstås ha tillgång till ett naturligt snötäcke, såvida inte konstgjord snö framställts före skidfärden.

Utbudet av utrustning för det ena eller andra fyller butikshyllorna och man förstår konsekvensen om inte naturgudarna uppfyller och motsvarar våra önskningar.

Lille Per som inte hunnit förkovra sig i all den utrustning som här beskrivs och finns i affärerna har ändå en möjlighet att bekanta sig med den utrustning som finns i Kvarkens båtmuseum i Malax, Åminne – som dock bara är öppet sommartid.

Den ”datakraft” som finns i dagens spelutrustning och som i allt större mängd används och sker virtuellt, beskriver inte i nämnvärd grad verkligheten som måste upplevas. Förslagsvis kan lille Per göra en sväng till marknära museer i framtiden och skapa sig en egen bild av ”världen”.

Bror Antus

Gamla skidbindningar och skridskor i Kvarkens båtmuseum

Bilder: Bror Antus (bildcollage överst), Göran Strömfors (bilderna nedtill)